

Οι αναμνήσεις της Περιστεράς

Ένα ηλιόλουστο πρωινό ο κυρ-Πέτρος, ο πελεκάνος, βγήκε για τη συνηθισμένη του βόλτα στη λίμνη. Στην αρχή θα κολυμπούσε απλώς για λίγο και ύστερα θα ψάρευε το πρωινό του γεύμα. Εκεί όμως που βόλταρε κοντά στα καλάμια, άκουσε ξαφνικά φωνές.

«Μπα, σε καλό μου! Μιλάνε τα καλάμια; Μάλλον ιδέα μου είναι, κοιμάμαι ακόμη όρθιος φαίνεται», σκέφτηκε και συνέχισε το σύρε κι έλα.

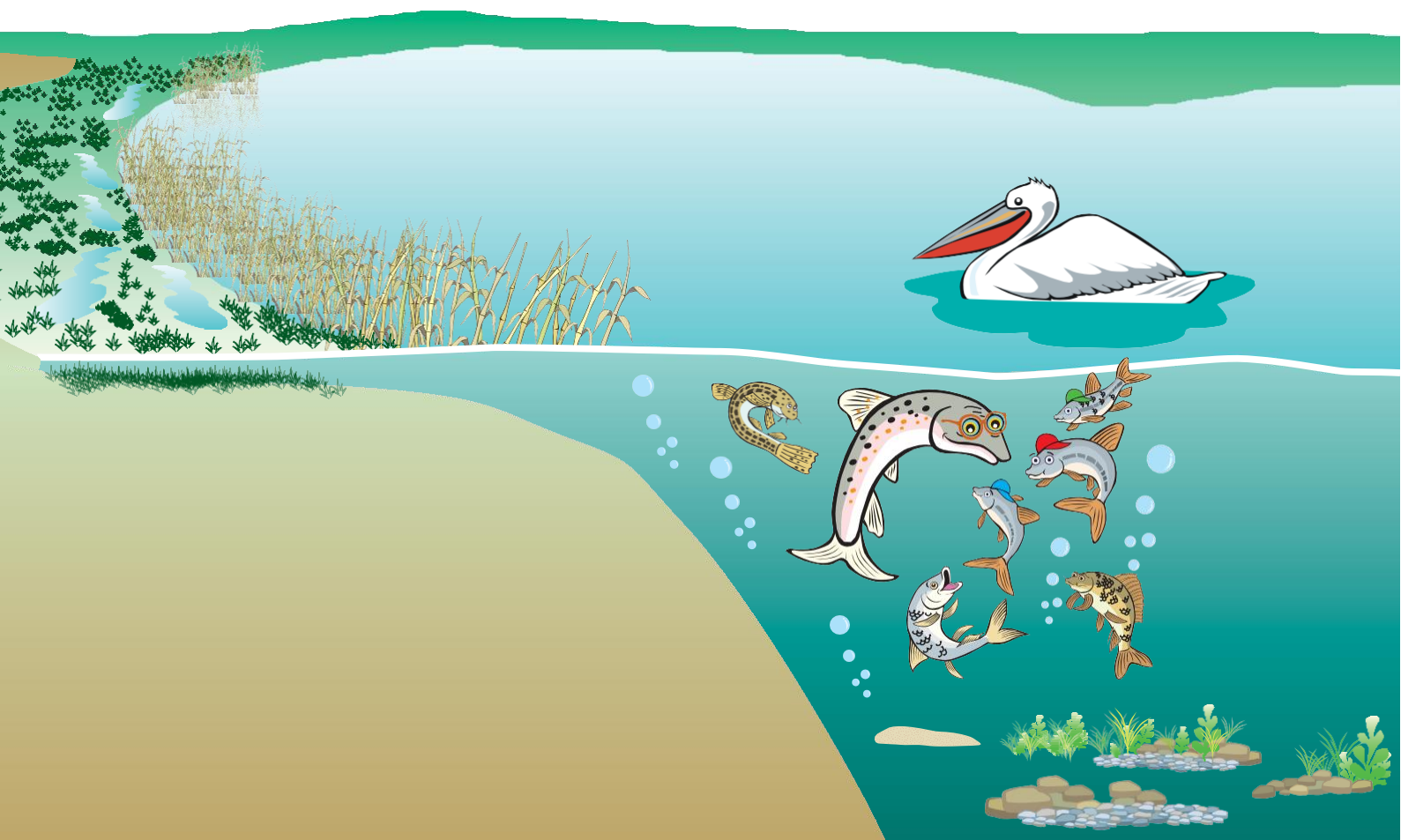
Πάλι ωστόσο οι ίδιες φωνές τρύπησαν τ' αυτιά του. Έτσι αποφάσισε να ζυγώσει κατά κει για να δει τι συνέβαινε. Παραμέρισε λοιπόν με το μακρύ του ράμφος τα καλάμια και τι να δει; Ένα μέρος με πεντακάθαρα νερά και ένα μπουλουκι από μικρά ψαράκια κοντά στις όχθες να πτερυγοτραβιούνται.

«Πο πο! Τι γίνεται εδώ; Πρώτη φορά βλέπω ψάρια να μαλώνουν» και κοντοστάθηκε παρακολουθώντας τον καβγά άφωνος από τη σαστιμάρα του.

Μέσα σε όλη αυτή την αναμπουμπούλα ακούστηκε ξάφνου μια φωνή από το βάθος, επιβάλλοντας την τάξη:

— Ντροπή! Τι πράγματα είναι αυτά; Υπάρχουν και καλύτεροι τρόποι για να λύσει κανείς τις διαφορές του.

Ήταν η κυρα-Πέστροφα, η Περιστερά, ένα άλλο ψάρι που κολυμπούσε στα νερά της λίμνης, η οποία άκουσε και εκείνη τις φωνές των μικρών ψαριών και πλησίασε

το μπουλούκι προσπαθώντας να το χωρίσει.

— Για να μου πει κάποιος, γιατί τέτοια φασαρία και πάλη; ρώτησε η κυρα-Περιστέρα με αυστηρό ύφος.

— Με είπε άσχημο, διαμαρτυρήθηκε ένα ψαράκι.

— Αφού είσαι! Είσαι χοντρό και άσχημο. Ενώ κοίτα εμένα! Πολύ θα ήθελες να ήσουν σαν εμένα, πολύχρωμο, αδυνατούλη και σβέλτο, απάντησε το άλλο, κορδώνοντας το κορμάκι του.

— Α, μάλιστα! Τώρα κατάλαβα περί τίνος πρόκειται, τα διέκοψε αμέσως η κυρα-Περιστέρα. Λοιπόν θέλετε να ακούσετε μια ιστορία;

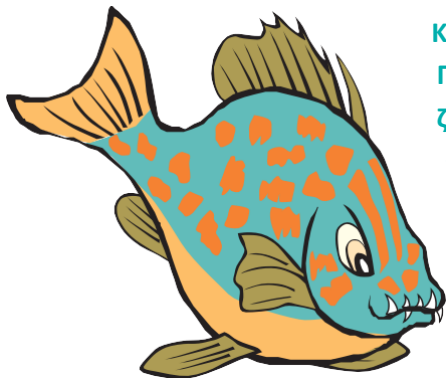
— Ναιαιαί, φώναξαν όλα μαζί χαρούμενα.

— Θα μου υποσχεθείτε όμως ότι θα μείνετε ήσυχα και δεν θα αρχίσετε πάλι τα πτερυγιотραβήγματα, έτσι; τα προειδοποίησε η κυρα-Περιστέρα.

— Εντάξει, κυρία! συμφώνησαν αμέσως εκείνα, που τους άρεσαν πολύ οι ιστορίες.

Μέχρι κι ο κυρ Πέτρος τέντωσε τ' αυτιά του, με μεγάλο ενδιαφέρον, ν' ακούσει και αυτός. Έτσι η κυρα-Περιστέρα άρχισε να διηγείται την ιστορία της:

— Κάποτε, λοιπόν, ζούσαν σε μια λίμνη με καταγάλανα νερά χιλιάδες οργανισμοί και ψάρια. Σε αυτή την όμορφη λίμνη είχα την τύχη να ζήσω και εγώ ως μικρό ψαράκι, όπως είστε κι εσείς τώρα.

Κι ενώ καλά καλά δεν είχε ξεκινήσει την ιστορία της η κυρα-Περιστέρα, αναγκάστηκε να τη διακόψει για να μαλώσει ένα ζωηρό ηλιόψαρο.

— Σε παρακαλώ, μην τραβάς το πτερύγιο του τσιρονιού, του είπε. Πού είχαμε μείνει λοιπόν;

— Στα γαλανά νερά, πετάχτηκε ένα τσιρονάκι.

— Α, μάλιστα. Που λέτε, λοιπόν, σ' αυτήν τη λίμνη έπεφταν και τα νερά ενός ποταμού, στον οποίο γεννήθηκα εγώ αλλά και κάποιος από εσάς εδώ, όπως αυτή η μικρή Μπράνα. Η εποχή

που γεννήθηκα πρέπει να ήταν χειμώνας γιατί έπεφτε από τον ουρανό αυτό το άσπρο, ήσυχο, απαλό σαν βροχή από βαμβάκι χιόνι, ενώ δεν υπήρχαν φύλλα στα δέντρα, ούτε οι άνθρωποι κυκλοφορούσαν στο ποτάμι. Μόλις γεννήθηκα, οι γονείς μου κατάλαβαν ότι θα ήμουν ζωηρό ψαράκι, και δεν έκαναν λάθος Στην ηλικία των 40 ημερών αποφάσισα να ξεκινήσω την εξερεύνησή μου στο ποτάμι. Προτού όμως σας μιλήσω γι' αυτό, θα ήθελα να σας περιγράψω πρώτα το σπίτι μου. Ήταν μία τρύπα στις όχθες του ποταμού, όχι ψηλά στην επιφάνεια αλλά κοντά στον πάτο, με πολλά δέντρα στις όχθες, δεξιά και αριστερά, τα οποία μας σκίαζαν και εμπόδιζαν τον ήλιο να ζεστάνει τα νερά, καθώς εμείς οι Πέστροφες θέλουμε κρύα νερά, από το χιόνι λιωμένα, μιας και δεν μπορούμε να επιβιώσουμε στα ζεστά. Το ποτάμι έχει το δροσερότερο νερό επειδή τρέχει συνεχώς και δεν μένει ποτέ στάσιμο. Το καλοκαίρι όμως, που έχει ζέστη, μετακομίζουμε πιο ψηλά, όπου οι θερμοκρασίες λόγω

του υψομέτρου είναι χαμηλές.

Τότε ένα Γριβαδάκι, εντυπωσιασμένο από όσα άκουγε, διέκοψε την κυρα-Περιστέρα:

— Κυρία, είναι πολύ ενδιαφέροντα όσα μας διηγείστε.

Εγώ γεννήθηκα και ζω στη λίμνη και δεν έχω δει ποτέ μου ένα τέτοιο μέρος που μας περιγράψατε. Θα πρέπει να είναι ένας μικρός παράδεισος, είτε το γριβαδάκι ενθουσιασμένο.

— Παράδεισος είναι και εδώ, απάντησε η σοφή κυρα-Περιστέρα. Εξαρτάται όμως από εμάς πώς το βλέπουμε, αλλά και από τους ανθρώπους που ζούνε στη στεριά. Και θα σας εξηγήσω τι εννοώ. Κάποιες φορές, στο ποτάμι όπου ζούσα, οι άνθρωποι πετούσαν κάτι περίεργα πράγματα, τα οποία οι μεγαλύτερες από εμένα Πέστροφες αποκαλούσαν σκουπίδια. Όταν μάλιστα ήμουν δύο ημερών, είχαν ρίξει κάτι άσπρο και λεπτό που έμοιαζε με υμένα, και μια ξαδέρφη μου, περίεργη όπως ήταν, έτρεξε να το περιεργαστεί. Δεν κατάλαβα πώς συνέβη, αλλά ξαφνικά βρέθηκε τυλιγμένη μ' αυτό και κόντεψε να σκάσει! Την τελευταία ευτυχώς στιγμή κατάφεραν οι άλλες Πέστροφες να τη σώσουν. Είχα τρομάξει πάρα πολύ! Τότε δεν γνώριζα τι είναι η πλαστική σακούλα. Το έμαθα αργότερα, όταν είδα και άλλες τέτοιες, σε διαφορετικά χρώματα μάλιστα. Έμαθα επίσης και τι είναι τα πλαστικά μπουκάλια και τα κονσερβοκούτια, για τα οποία συζητούσαν ανήσυχα τα μεγάλα ψάρια. Μάλιστα τα κονσερβοκούτια τα γνώρισα καλά, γιατί πολύ συχνά οι άνθρωποι μας έριχναν καλαμπόκι μέσα σε αυτά νομίζοντας ότι μας αρέσει.

— Και εγώ τα έχω δει αυτά που μας λέτε, παρενέβη μια Πεταλούδα.

— Κι εγώ! κι εγώ! είπαν σχεδόν όλα τα ψαράκια.

— Παρ' όλα αυτά, μου λείπει το σπίτι μου, συνέχισε η κυρα-Περιστέρα,

— Και γιατί δεν γυρίζετε πίσω; απόρησε ένα σκουμπούζι.

— Θα το ήθελα πολύ, αλλά δεν μπορώ. Έχω αποκλειστεί, του απάντησε γεμάτη θλίψη η κυρα-Περιστέρα.

— Γιατί; ρώτησε μια μικρή Πλατίκα.

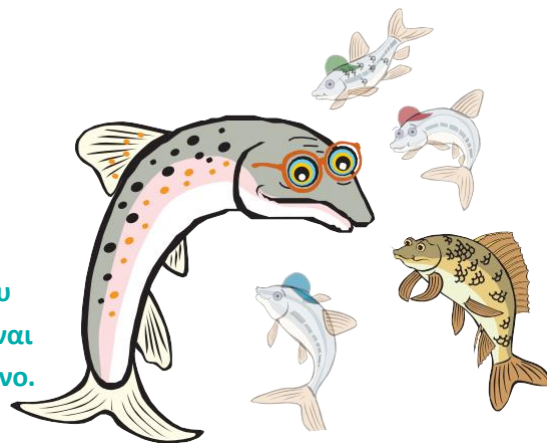
— Διότι τα φράγματα και οι αναβαθμίδες που έφτιαξε ο άνθρωπος είναι εμπόδια για εμάς τις Πέστροφες. Έφραξαν το δρόμο και δεν μπορούμε να κολυμπήσουμε πίσω στις πηγές, τους εξήγησε.

— Και τώρα, πότε θα δείτε τους δικούς σας; ρώτησε μια Βρυγοβελονίτσα.

— Δεν ξέρω αν τους δω κάποτε. Ίσως και να μην τους συναντήσω ποτέ! Ξέρετε, εμείς οι Πέστροφες ζούμε περίπου εφτά με οχτώ χρόνια, κι εγώ είμαι ήδη έξι. Είμαι ένα ηλικιωμένο ψάρι δηλαδή, οπότε οι δικοί μου δεν θα ζήσουν για πολύ ακόμα, αν δεν έχουν ήδη φύγει, αποκρίθηκε μελαγχολικά η κυρα-Περιστέρα.

— Αχ! τι κρίμα..., αναστέναξαν όλα τα ψαράκια μαζί.

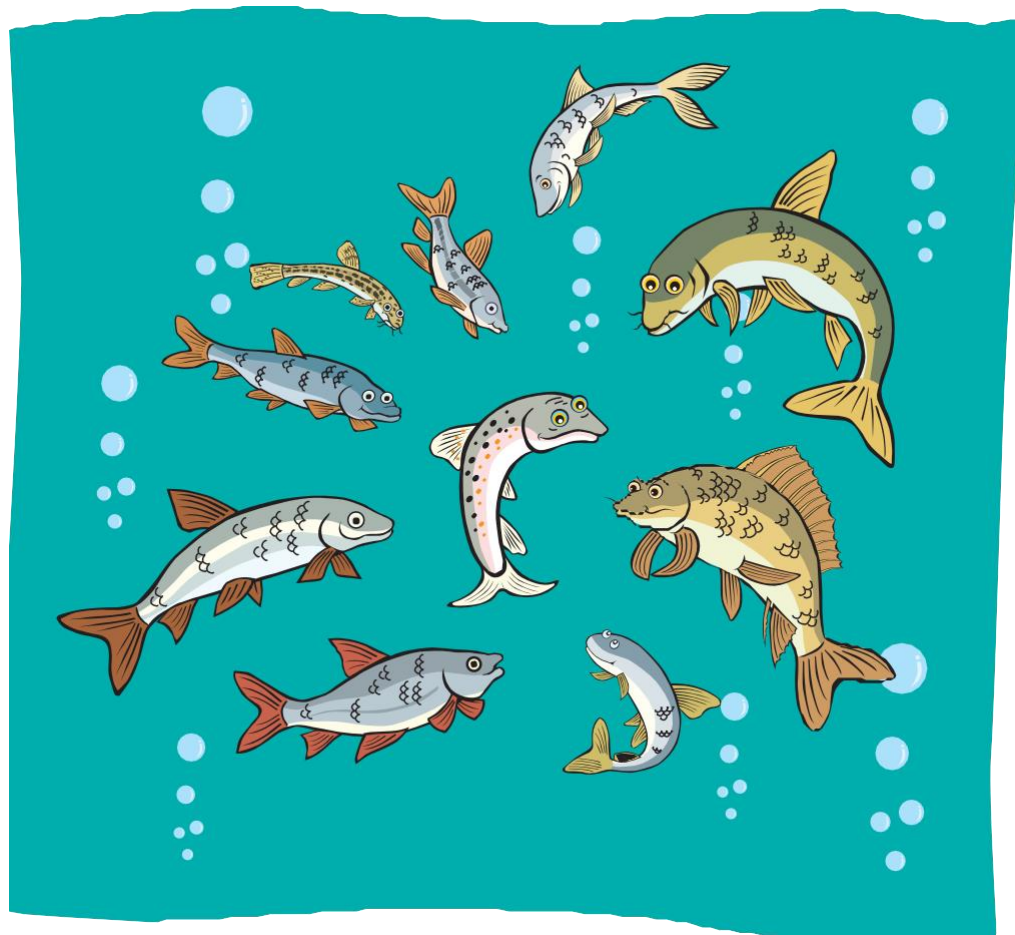
— Αλλά καλύτερα να συνεχίσω την ιστορία με τις περιπέτειές μου ως μικρό ψαράκι, είπε ζωηρεύοντας ξανά η κυρα-Περιστέρα. Όταν λοιπόν έφτασα στη λίμνη,

μαγεύτηκα αλλά τρόμαξα κιόλας, γιατί το μάτι μου δεν σταματούσε πουθενά! Υπήρχε παντού νερό, σε σχέση με το ποτάμι, στο οποίο είχα συνηθίσει να βλέπω την απέναντι όχθη. Κολυμπούσα και κολυμπούσα και όλο κολυμπούσα, ώσπου να βρω κάπου να τρυπώσω. Μου πήρε αρκετή ώρα και τελικά βρέθηκα στο ίδιο σημείο από το οποίο κατέληξα στη λίμνη αρχικά, στις εκβολές του Ποταμού Αγίου Γερμανού. Εδώ πρέπει να σας πω ότι έχω ξαδέρφια και θείους και σε άλλα τρία ποτάμια παραδίπλα: το Μπράιτσινσκα, το Κράνσκα και το Λέβα Ρέκα, το οποίο, για να είμαι ειλικρινής, είναι παραπόταμος. Θα σκεφτείτε ότι είμαστε πάρα πολλοί, δεν είναι όμως αλήθεια. Κινδυνεύουμε να εξαφανιστούμε αν φράξουν τελείως τα ποτάμια ή αν τα νερά δεν παραμείνουν καθαρά. Αφήστε και τον άλλο μεγάλο κίνδυνο που διαρκώς παραμονεύει για μας, το αγκίστρι.

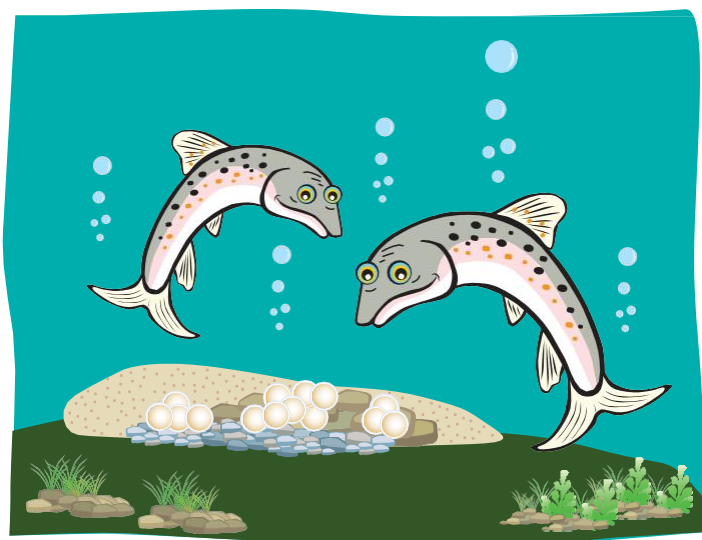
— Τι είναι αγκίστρι; ρώτησε ένα Χέλι.

— Αγκίστρι είναι ένα σκληρό κυρτό και μυτερό πράγμα, στο οποίο οι άνθρωποι καρφώνουν πάνω του τροφή για να μας ξεγελάνε. Εμείς νομίζουμε ότι είμαστε τυχεροί που βρήκαμε λίγη τροφή και ορμάμε καταπάνω της, με αποτέλεσμα κάποιοι από εμάς να τρυπιούνται και να τους τραβάει αυτό το πράγμα έξω από το νερό. Έχει συμβεί πολλές φορές στο παρελθόν, τώρα τελευταία όμως η αλήθεια είναι πως δεν το έχω δει. Ας ελπίσουμε ότι έχει χαλάσει και δεν θα ξαναεμφανιστεί. Τέλος πάντων, θα συνεχίσω όμως με τα της περιπέτειάς μου εδώ. Βρέθηκα λοιπόν στις εκβολές

του ποταμού και προχώρησα λίγο παραπάνω. Εκεί βρήκα ένα τέλειο μέρος, στο βυθό, αμμουδερό και με δροσερά νερά, και αμέσως νοστάλγησα το σπίτι μου. Έτσι εγκαταστάθηκα εκεί. Ήμουν ενθουσιασμένη! Την άλλη μέρα, καθώς κολυμπούσα, με πλησίασαν κάτι άλλα ψάρια, διαφορετικά από εμένα, και με κοιτούσαν με απορία. «Τι κοιτάτε έτσι;» τα ρώτησα. «Μα τι σόι ψάρι είσαι εσύ; Είσαι πολύ μικρή και παρδαλή», μου είπε κάποια από αυτά και τότε θύμωσα και άρχισα να καμώνομαι: «Εγώ είμαι λεπτή, μικρή και χωρίς λέπια. Έχω μάλιστα πολλά χρώματα! Δείτε το γυαλιστερό γκριζο χρώμα μου και τις μαύρες κηλίδες που έχω στο βραγχιοκάλυμμα! Να, και στη ράχη μου έχω ακόμη ακόμα περισσότερες! Κοιτάχτε και την κοιλιά μου που είναι γεμάτη κόκκινες-μοβ κηλίδες. Έχετε δει ποτέ πιο όμορφο ψάρι;» Ήταν ό,τι χειρότερο μπορούσα να κάνω. Η ψωροπερηφάνια δεν φέρνει καλά αποτελέσματα. Το ίδιο συνέβη και στη δική μου περίπτωση. Ενώ ήμουν εντελώς μόνη και είχα ανάγκη από παρέα, μόλις βρέθηκαν αυτά τα ψαράκια κοντά μου, το μόνο που κατάφερα ήταν να τα διώξω με την άσχημη συμπεριφορά μου. Θα μπορούσα να τους είχα μιλήσει πιο ευγενικά και να τους εξηγήσω την καταγωγή μου, αλλά πού; Αχ, στερνή μου γνώση να σ' είχα πρώτα! Ύστερα από όλα αυτά κανένα ψάρι δεν με ήθελε για φίλη του και αυτό με στενοχωρούσε πολύ. Έτσι περνούσε ο καιρός και αφού πήρα το μάθημά μου έγινα πιο προσεκτική και ταπεινή στη σχέση μου με τους άλλους. Σιγά σιγά άρχισα να κάνω φίλους και απέκτησα αρκετές και καλές παρέες, με τις οποίες περνούσαμε υπέροχα, αλλά ποτέ δεν έπαψα να νοσταλγώ την οικογένειά μου. Είναι δύσκολο να μεγαλώνεις μόνη χωρίς κανέναν δικό σου. Έτσι όμως περνούσαν οι μέρες κι οι μήνες, ώσπου ήρθε η στιγμή να κάνω τη δική μου οικογένεια. Γνώρισα τον σύζυγό μου εδώ στη λίμνη. Αποφασίσαμε πως ταιριάζουμε και θελήσαμε να κάνουμε το δικό μας σπιτικό. Έφυγα επομένως από τη φωλιά μου και ξεκινήσαμε προς αναζήτηση άλλου μέρους πιο πάνω στο ποτάμι. Όπως σας είπα στην αρχή, εμείς οι Πέστροφες χρειαζόμαστε καθαρά και κρύα νερά για να ζήσουμε. Βρήκαμε λοιπόν το κατάλληλο μέρος, στην κατάλληλη εποχή, τότε που όλη η φύση είναι ντυμένη στα άσπρα και τα νερά παγωμένα. Ήρθε λοιπόν η ώρα μου να γίνω και εγώ μανούλα. Πήγα στην όχθη του ποταμού και άφησα τα αυγουλάκια μου όπου εκεί στο ίδιο σημείο άφησε και ο σύζυγός μου τα δικά του. Έπειτα κουνώντας και οι δύο τις ουρίτσες μας φέραμε αναταραχή στο νερό και τα αυγά μας ανακατεύτηκαν μεταξύ τους. Όπως λοιπόν ήταν όλα μαζί, τα αφήσαμε στην ησυχία τους και επτά μέρες μετά βγήκαν τα μωρά μας. Αποκτήσαμε 45 υγιέστατους γόνους, νεογέννητα ψαράκια δηλαδή, τα οποία λατρεύαμε και τρέμαμε να μην πάθουν τίποτα. Έφτασε όμως κι ο καιρός να πάρει το καθένα τον δικό του δρόμο».

— Κατά μάνα, κατά κύρη, πετάχτηκε η βρυγοβελονίτσα.

Γέλασε η κυρα-Περιστερά και απάντησε:

— Ναι, ναι! Μόνο που η μάνα πήρε το δρόμο μόνη της ενώ ήταν ακόμη νιάνιαρο. Ποπό, παιδιά, όσο το σκέφτομαι, λέω τι τρελόψαρο που ήμουν! Να μην σας τα πολυλογώ, αφού τα παιδιά μας μεγαλώσανε και φύγανε, αποφασίσαμε με τον σύζυγό μου να κατεβούμε μια βόλτα στη λίμνη, μιας και εκεί είχαμε πρωτογνωριστεί. Αφού τελειώσαμε τη βόλτα μας, πήραμε το δρόμο της επιστροφής. Ανεβαίνοντας το ποτάμι, κολυμπήσαμε ως ένα σημείο όπου συναντήσαμε αδιέξοδο, όπως σας ανέφερα και προηγουμένως. Έφραξε το ποτάμι από τις προσχώσεις και από τις ανθρώπινες παρεμβάσεις, και δεν μπορέσαμε, ούτε και θα μπορέσουμε ποτέ να επιστρέψουμε στο σπίτι μας, εκτός και αν ανοίξει πάλι ο ποταμός. Είμαστε αναγκασμένοι να παραμένουμε εδώ χαμηλά στο ποτάμι για αρκετό καιρό. Έτσι έχει διακοπεί ο κύκλος της ζωής μας, το ίδιο και η επικοινωνία μας με τις άλλες Πέστροφες στο ποτάμι και αυτό μας θλίβει πολύ. Παρ' όλα αυτά, έχουμε κάνει αρκετούς και καλούς φίλους εδώ στη λίμνη, κι ας είναι διαφορετικοί από εμάς. Μην ξεχνάμε πως όλοι είμαστε ψάρια. Ξέρω ότι είστε μικρούλια ακόμη και δεν είμαι σίγουρη ότι καταλαβαίνετε τι θέλω να σας πω...

— Εγώ κατάλαβα, κυρία, είπε ένα σκουμπούζι. Είμαστε όλοι το ίδιο, μόνο με διαφορετικά χαρακτηριστικά, και ο καθένας είναι σπουδαίος γι' αυτό που είναι και όχι επειδή ο άλλος είναι χειρότερος ή ασημότερος ή διαφορετικός!

— Κι εγώ το κατάλαβα, είπε ένα άλλο ψαράκι.

— Κι εγώ! Κι εγώ! φώναξαν όλα μαζί.

— Πολύ ωραία, χαμογέλασε η κυρα-Περιστερά. Αφού καταλάβατε όλοι, ελπίζω από εδώ και στο εξής να συζητάτε όμορφα για να λύνετε τις διαφορές σας, και να μη μαλώνετε. Επειδή όμως πέρασε η ώρα και πρέπει να φύγω, θα ήθελα να αποχαιρετιστούμε κάνοντας όλοι μαζί μια ευχή!

— Δηλαδή; Τι ευχή; ρώτησαν τα ψαράκια.

— Να, μιας και ζούμε εδώ όλοι, ας ευχηθούμε τα νερά μας να παραμείνουν καθαρά και να μπορούμε να έχουμε ανοιχτούς χώρους για τη διαμονή μας. Ας ελπίσουμε ότι και οι άνθρωποι θα μας βοηθήσουν να γίνει το όνειρό μας πραγματικότητα, το οποίο κάποτε έμοιαζε αυτονόητο.

Έτσι, όλα τα ψαράκια, αφού συμφώνησαν κι ευχήθηκαν να ζήσουν όλα μαζί ευτυχισμένα σε καθαρά νερά, αποχαιρέτηθηκαν και ακολούθησαν τη ρότα τους.

Από την άλλη, ο κυρ Πέτρος, συγκινημένος με όσα είδε κι άκουσε, αισθάνθηκε την ανάγκη να κάνει και αυτός μια ευχή:

— Ας ήταν να γίνω φυτοφάγος κάποτε! και πέταξε ψηλά.

Ας ήταν να γίνω
φυτοφάγος
κάποτε!

